

Arrest

nr. 80 542 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verbleef in Shatoy, Republiek Tsjetsjenië in de Russische Federatie.

Uw problemen in uw land van herkomst zijn ontstaan omwille van de problemen van uw broer, M. A. A. (...).

In oktober of november 2005 werd uw broer tijdens algemene zuiveringsacties voor een eerste maal opgepakt door de autoriteiten.

Hij werd voor een tweede maal begin september 2008 opgepakt op verdenking van banden met de rebellen. Hij had immers vrienden die zich ofwel reeds aangesloten hadden bij de strijders ofwel plannen maakten om dit te doen. Uw moeder overleed ten gevolge van een hersenbloeding op de dag van zijn

arrestatie. Na een week werd uw broer, met hulp van burens, familie en een advocaat, vrijgelaten. Sinds deze arrestatie, waar hij zwaar mishandeld werd, veranderde uw broer.

Op 15 of 16 mei 2011 vertrok uw broer zonder u te verwittigen naar de bergen, vermoedelijk omdat hij wraak wilde nemen voor het onrecht dat uw familie werd aangedaan.

Rond 17 mei 2011 kwam er bij uw thuis een oproepingsbrief aan, bestemd voor uw broer. Toen hij niet verscheen op het politiebureau ontving u een oproepingsbrief op 19 mei 2011. U besloot onder te duiken en verbleef bij familie in Nazran, Urus-Martan en Shatoy.

Tijdens deze periode kwam u van uw burens te weten dat uw huis geviseerd werd. Ook kwamen militairen langs op uw werk. Op 28 of 29 mei 2011 of begin juni 2011 kwamen Spetsnaz, troepen voor speciale doeleinden, bij uw thuis langs en vernielden uw huis. Uw huis werd platgereden met militaire pantserwagens en vervolgens in brand gestoken. Uw oom diende naar aanleiding van deze gebeurtenis klacht in bij de politie van Grozny.

Eind juni 2011 werd een familielid van uw moederskant in Nazran, Ingoesjetië, bij wie u ook enkele dagen ondergedoken had, op straat door personen in burger aangesproken met betrekking tot uw situatie. Uw oom besloot dat u moest vluchten en probeerde op legale wijze aan een visum te geraken. Uw visumaanvraag werd echter geweigerd, vermoedelijk omwille van de beperkte geldigheid van uw internationaal paspoort.

Vervolgens vertrok u op 11 augustus 2011 met een taxi naar Petigorsk waar u, verscholen in een toeristische bus, op 14 augustus 2011 in Aken, Duitsland aankwam. U nam de trein naar Brussel en kwam er op 14 augustus 2011 aan.

Op 18 augustus 2011 diende u uw asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Sinds uw verblijf in België heeft u nog steeds contact met uw oom. Via hem kwam u te weten dat mensen in militaire uniformen onlangs bij hem waren binnengevallen en hem vragen stelden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, pensioenkaart, badge van het werk en drie diploma's."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u vermoord zal worden door de autoriteiten bij een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw broer die strijder geworden is.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Daarenboven wil het Commissariaat-generaal er nog op wijzen dat uw houding het moeilijk maakt om de geloofwaardigheid van uw relaas te beoordelen.

Zo stelt u dat u ging navragen waar de documenten met betrekking tot, onder andere, de brand van uw huis, de activiteiten en het bestaan van uw broer, beide convocaties, de klacht van uw oom en de lijst van gezochte personen waarop uw broer mogelijks stond, zich bevonden en dat u die vervolgens zou overmaken aan het Commissariaat-generaal. (CGVS p. 20, 21 en 23) Eveneens verklaarde u uw binnenlands paspoort, dat bij uw oom ligt, te zullen overmaken. (CGVS p. 6)

Echter, bij het verstrijken van de gegeven termijn van vijf werkdagen werd er niets ontvangen.

Hierdoor geeft u de Belgische asielinstanties niet de mogelijkheid om de omstandigheden van de door u verklaarde incidenten te onderzoeken waardoor uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen ernstig ondermijnd wordt.

Bovendien doet ook uw gebrek aan medewerking afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Zo mag men van een asielzoeker immers redelijkerwijs verwachten dat hij ernstige pogingen onderneemt om de documenten ter staving van zijn asielproblemen tijdig over te maken aan het Commissariaat-generaal, gezien het uitermate belangrijk karakter van deze documenten.

U verklaart dat uw binnenlands paspoort bij uw oom ligt, maar laat na om dit over te maken aan de Belgische asielinstanties.

Gezien het grote belang van informatie die dit document verschaft, wordt er zwaar getild aan uw nalatige houding.

Ook verklaart u navraag te doen met betrekking tot verschillende andere documenten maar wederom verzuimt u deze documenten over te maken.

Dit stelt het bestaan en de ernst van uw asielproblemen zwaar in vraag gezien men kan verwachten dat een asielzoeker die om dergelijk zware incidenten, in casu de oproepingen en de brand van uw huis, vlucht uit zijn land van herkomst, de verklaarde documenten onverwijld overmaakt, hetgeen in casu allerminst het geval is.

Bovendien heeft u geen reden opgegeven voor het niet overmaken van deze documenten.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over een aantal elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Zo kent u de naam van zijn vriend niet die vermoord werd tijdens de zuiveringsacties. (CGVS p. 14)

Betreffende zijn arrestatie in 2008 stelt u dat uw broer met behulp van een advocaat terug vrij kwam. Echter, u weet niet wat die advocaat juist deed, hoe hij de autoriteiten overtuigde van de onschuld van uw broer en tot wie deze advocaat zich juist richtte. U stelt dat het een zaak is van de mannenwereld. (CGVS p. 15 en 16)

Tot slot kan u betreffende beide convocaties niet zeggen bij wie specifiek u en uw broer werden opgeroepen maar stelt enkel dat het bij de ROVD was. (CGVS p. 19 en 20)

Bovendien verklaart u dat er niet vermeld stond in welke hoedanigheid jullie werden opgeroepen. (CGVS p. 19 en 20)

Correcte en volledige vormelijke en inhoudelijke modaliteiten, zoals de hoedanigheid, de zaak waarin men wordt opgeroepen en bij wie men zich moet aanmelden, kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, namelijk de ROVD.

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw vervolgingen, namelijk uw broer en zijn activiteiten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden.

Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas. Het feit dat u bijzonder weinig weet te vertellen over de activiteiten en incidenten van uw broer en de gevolgen hiervan voor u, tast uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aan, temeer u nog steeds in contact met uw oom D. A. (...) staat. (CGVS p. 3)

Er mag dan ook verwacht worden dat u moeite doet om informatie te bekomen aangaande uw asielproblemen.

Eveneens verklaart u dat uw broer verloofd was maar u kent de vrouw in kwestie niet en hebt haar ook niet gecontacteerd. (CGVS p. 15) Zij interesseerde u niet. (CGVS p. 17) Opnieuw mag er van een asielzoeker verwacht worden dat hij, in het geval van de verdwijning van een broer, alle mogelijke manieren benut om aan informatie te komen. U hebt echter niet eens de verloofde van uw broer gecontacteerd terwijl zij misschien belangrijke en essentiële informatie over uw broer heeft.

Uw vage verklaringen en nalatige handelingen tonen uw gebrek aan interesse en onverschilligheid met betrekking tot uw asielproblemen hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten derde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet.

Zo verklaart u enkel met uw internationaal paspoort gereisd te hebben, zonder dat u een visum had of dat er valse documenten gebruikt werden. (CGVS p. 8-10) Ook werd u niet gecontroleerd, u moest geen documenten laten zien en er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p. 8)

Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige vorm van controle de grens van de Schengen-zone illegaal, zonder visum, bent overgestoken.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Na confrontatie met deze zware controles stelt u dat het misschien een wonder is dat u de grens toch hebt kunnen oversteken. (CGVS p. 10)

Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Daarenboven kon u niet vertellen via welke landen u gereisd bent of via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 8) Eveneens kon u niet vertellen van welke maatschappij de bus was, waarin u verscholen de grens overstak, noch wist u de naam van de chauffeur. (CGVS p. 8).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Opnieuw hollen uw vage verklaringen uw algehele geloofwaardigheid uit.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen en voorgaande conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, pensioenkaart, badge van uw werk en drie diploma's bewijzen op voldoende wijze uw identiteit, onderwijs en werkervaring hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 27 december 2011 de zaak vast te stellen voor een kamer met drie rechters.

Dit verzoek wordt niet gemotiveerd.

Derhalve is er geen grond voor behandeling van de zaak door een driedelige kamer in toepassing van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vreemdelingenwet (hierna: vreemdelingenwet).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48, "48,2" (sic), 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat de "motivatie (sic)" (zie p. 8) van de bestreden beslissing "gebrekkelig is, onjuist, onvoldoende" en dat de commissaris-generaal "een machtsmisbruik heeft begaan". Zij stelt ook dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat "het principe van goede administratie" geschonden werd, alsook "het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht". Verzoekster geeft de artikelen 48/2 tot en met 49 van de vreemdelingenwet weer en geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal besluit dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en stelt dat een individuele beoordeling noodzakelijk is, argumenteert verzoekster dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex is, wat het volgens haar *“onmogelijk maakt om risico's (sic) voor vervolging in te schatten”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Verzoekster verwijst naar (zie het verzoekschrift, p. 12) *“de brief van de vertegenwoordiger voor Duitsland en Oostenrijk van het UNHCR die het Commissaris-Generaal aan het dossier toevoegt”* om de penibele situatie in haar land van herkomst te benadrukken.

Zij haalt tevens *“rechtspraak van het hooggerechtshof”* aan, waaruit zou blijken dat er volgens de Verenigde Naties geen ruimte is *“om aan te nemen dat iemand niet kan worden erkend omdat er geen gegronde wreeds (sic) is, omdat er slechts 10 % kans is om te worden neergeschoten, gefolterd of anders vervolgd te worden”*.

Ze wijst nog op het Vluchtelingenverdrag dat volgens haar *“een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt”*; zij voegt hieraan toe dat de inhoud van artikel 48 van de vreemdelingenwet *“gelet op humanitaire doelstellingeng (sic) in het voordeel van de betrokkenen dient te worden geïnterpreteerd”* (zie het verzoekschrift, p. 13).

Verzoekster benadrukt ten slotte dat het niet noodzakelijk de overheid is die dient te vervolgen en dat het niet noodzakelijk is dat (zie het verzoekschrift, p. 13) *“er ter zake officiële stappen in een vervolging dienen te zijn”*; zij verwijst naar een arrest van de Raad van State.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in slaagde enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding vormden voor haar vlucht, daadwerkelijk plaatsvonden, antwoordt verzoekster dat zij (zie het verzoekschrift, p. 14) *“eigenlijk pas op het verhoor vernomen heeft dat dokumenen (sic) noodzakelijk zouden zijn”*. Zij laat gelden dat zij documenten *“gevraagd heeft, doch uiteraard afhankelijk is van wat zij krijgt”*.

Vervolgens hekelt verzoekster de termijn van vijf dagen die de commissaris-generaal vooropstelde; zij stelt dat er nergens in de wet een termijn van vijf dagen voorkomt en dat aldus het opleggen van zulke termijn niet kan. Zij voegt hieraan toe dat *“de bestreden beslissing niet verwijst naar enige wetgeving die zulks mogelijk zou maken zodat de beslissing niet kan gemotiveerd zijn”*. Verzoekster geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en verwijst naar een arrest van de Raad van State en naar rechtsleer.

Verzoekster gaat in op *“een aantal elementaire regels”* die volgens haar gelden voor het Commissariaat-generaal als quasi-jurisdictionele overheid; zij stelt dat het hoorrecht en de rechten van verdediging gerespecteerd moeten worden en verwijst naar een arrest van de Raad van State en een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Zij is van mening dat het recht van verdediging (zie het verzoekschrift, p. 16) *“een algemeen rechtsbeginsel is, ondermeer (sic) opgenomen in verdragen met directe (sic) werking”* en stelt dat *“ook de Raad van State geoordeeld heeft dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging geldt in de vreemdelingenprocedure”*.

Zij benadrukt dat de termijn van vijf dagen *“uiteraard niet realistisch is om dokumenen (sic) te laten overmaken vanuit Rusland”* en dat het niet voorleggen van documenten dan ook te wijten is aan *“de korthed van de termijn die gegeven werd”*.

Verzoekster wijst er tevens op dat zij eerst ondergedoken was en vervolgens vluchtte en dat dit verklaart waarom zij geen documenten heeft meegenomen.

Zij stelt dat zij bij de overheid zelf in haar land van herkomst geen documenten kan aanvragen, omdat de overheid haar vervolgt en omdat dit de asielaanvraag op de helling zet.

Zij onderstreept vervolgens opnieuw dat het Vluchtelingenverdrag volgens haar *“een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt”*.

Zij laat gelden dat wanneer familieleden zich bevragen over dergelijke aangelegenheden, ze zichzelf in moeilijkheden brengen, aangezien dit de interesse zou wekken van de betrokken overheid en op die wijze de effectieve verblijfplaats en schuilplaats van verzoekster bekend zou kunnen geraken.

Volgens verzoekster moeten de documenten aangaande de activiteiten van haar broer verkregen worden bij de overheid –wat zij niet mogelijk acht- of bij haar broer, wat *“evenmin mogelijk is nu er gelet op de aard van de activiteiten van de broer er door hem zelf en zijn medestrijders geen dokumenen (sic) worden opgesteld”* (zie het verzoekschrift, p. 17).

Waar de commissaris-generaal verzoekster ten laste legt dat zij onaannemelijk vaag blijft over een aantal elementen die de kern van haar relaas raken, antwoordt zij dat zij (zie het verzoekschrift, p. 19) *“gestresseerd was, nog aangedaan was door de gebeurtenissen”* en dat zij van de angst niet kan slapen. Zij benadrukt dat *“zij duidelijk niet begrepen had dienaangaande een initatief (sic) te nemen”* waardoor zij niet *“als het ware van nature een initatief (sic) genomen heeft”*.

Zij verwijst naar de Tsjetsjeense cultuur waar het *“uiteraard zo is dat vrouwen buiten de zaken van mannen gehouden worden en zelfs geacht worden daarover geen vragen te stellen”*, waardoor het volgens haar logisch is dat zij de naam van de vermoorde vriend niet kent en ook dat zij de naam van de advocaat niet kent, *“noch diens juiste werkwijze”* (zie het verzoekschrift, p. 19).

Verzoekster laat gelden dat ook de mannelijke familieleden *“de zaak zullen afgedaan hebben als afgedaan”* (zie het verzoekschrift, p. 19) als de man werd vrijgelaten na de arrestaties van 2008, dat ze dachten dat het probleem dan opgelost was, waardoor de naam van de advocaat niet relevant meer was en het *“niet nodig was om noch (sic) te gaan bevragen”*. Zij voegt hieraan toe dat zij niet weet waar haar broer is *“zodat ook thans verdere bevragingen eigenlijk niet kunnen”* en dat de vrouw slechts het essentiële weet *“namelijk dat er convocaties waren en dat zij vervolgens eerder in paniek gevlucht is”*.

Zij verklaart dat (zie het verzoekschrift, p. 19) *“de vrouw enkel weet dat haar broer een verloofde heeft, zonder evenwel deze te kennen”*, dat zij vooraf in de kwestie niet geïnteresseerd was en dat men niemand kan contacteren als men niet weet wie deze persoon is.

Ten slotte is zij van mening dat de bestreden beslissing geen juridische grondslag opgeeft om te stellen dat zij voormelde gegevens diende te kennen *“zodat de beslissing ook op dit punt niet kan gemotiveerd zijn”*.

Zij voert aangaande de reisweg aan dat de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 20) *“op een aantal algemeenheden gebaseerd is en er te sterk vanuitgaat dat er geen gaten zijn in het systeem van de grensbewaking of dat er mits betaling geen gaten kunnen gecreërd (sic) worden”*, terwijl volgens haar *“algemene feiten niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten”*.

Ze wijst er op dat *“het juist het werk is van de passeur om mensen over te brengen”* en herhaalt dat het Vluchtelingenverdrag volgens haar *“een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt”*.

Zij wijst er op dat zelfs onjuiste verklaringen niet leiden tot ongegrondheid en dat -zelfs bij onwaarheden- de feiten zoals ze voorliggen bepalend blijven voor de erkenning tot vluchteling *“zodat mogelijke onwaarheden niet kunnen worden weerhouden”*.

Volgens verzoekster kan ook niet worden vermoed dat men de waarheid zou verzwijgen voor de Belgische overheden.

Zij herhaalt dat het juist de taak van de passeur is om de grens te overschrijden zonder dat dit een probleem vormt, *“dat het hun professionele taak is om van de gaten in een systeem gebruik te maken of via betaling gaten in een systeem te creëren”*.

Verzoekster verklaart dat men tijdens een vlucht (zie het verzoekschrift, p. 21) *“weinig vragen stelt en weinig interesse heeft in zake (sic) zoals met welke busmaatschappij men rijdt, hoe de chauffeur heeft (sic), waarover men juist rijdt welke grenzen men overschrijdt of waar men de Schengengrens overschrijdt”* en dat het besef dat men risico's heeft genomen *“ook pas achteraf opduikt of kan opduiken”*. Zij stelt tevens *“dat trouwens passeurs niet de gewent (sic) hebben om zomaar gegevens prijs te geven zoals hun naam, zodat een vraag naar de naam van de chauffeur een niet relevant (sic) vraag lijkt te zijn”*.

Vervolgens verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat (zie het verzoekschrift, p. 21) *“het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden”*, waaruit volgens haar blijkt *“dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn”* en dat er *“geen bewijs kan worden geleverd van de reis”*.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, laat verzoekster gelden dat zelfs wanneer men de feiten als totaal ongeloofwaardig bestempelt, dit de toekenning van de subsidiaire bescherming niet belet en dat (zie het verzoekschrift, p. 22) *“zelfs een risico tot vervolging zou kunnen volstaan”*. Zij voert aan *“dat ook een beperkte dreiging een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade”* en *“dat er inderdaan (sic) nog steeds de mogelijkheid is dat zich het zwaar lijden zich echt voordoet (sic)”*. Volgens haar leiden termen als “meestal”, “minder frequent voorkomt”, “sterk is afgenomen” niet tot het verdwijnen van het reëel karakter.

Zij haalt opnieuw *“rechtspraak van het hooggerechtshof”* aan, waaruit zou blijken dat er volgens de Verenigde Naties geen ruimte is *“om aan te nemen dat iemand niet kan worden erkend omdat er geen gegronde wreeds (sic) is, omdat er slechts 10 % kans is om te worden neergeschoten, gefolterd of anders vervolgd te worden”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, verder onderzoek te bevelen en het ingestelde verzoek *“te verwijzen naar een Nederlandstalige kamer met drie leden”*. Zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen⁰ subsidiair vraagt zij *“erkend te worden als persoon bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*.

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat betreft het aangevoerde "machtsmisbruik", laat verzoekster na dit te duiden.

De Raad merkt tevens op dat de aangevoerde schending van "*het principe van goede administratie*" als middel onontvankelijk is. In zoverre verzoekster doelt op de beginselen van behoorlijk bestuur, laat zij immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zelf aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex is, wat het volgens haar *“onmogelijk maakt om risico’s (sic) voor vervolging in te schatten”* en verwijst naar *“de brief van de vertegenwoordiger voor Duitsland en Oostenrijk van het UNHCR die het Commissaris-Generaal aan het dossier toevoegt”* en *“rechtspraak van het hooggerechtshof”*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal duidelijk heeft gesteld dat, hoewel de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dit op zich niet volstaat voor de erkenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”

De Raad sluit zich aan bij deze omstandige motivering, waaraan de opwerpingen van verzoekster en haar verwijzingen naar *“de brief van de vertegenwoordiger voor Duitsland en Oostenrijk van het UNHCR die het Commissaris-Generaal aan het dossier toevoegt”* en naar *“rechtspraak van het hooggerechtshof”*, geen afbreuk doen.

Verzoeksters beweringen dat het Vluchtelingenverdrag *“een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt”*, dat de inhoud van artikel 48 van de vreemdelingenwet *“gelet op humanitaire doelstellingeng (sic) in het voordeel van de betrokkenen dient te worden geïnterpreteerd”* en dat het niet noodzakelijk de overheid is die vervolgt, zijn dienaangaande niet relevant.

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in slaagde enig stuk voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor haar vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden, antwoordt verzoekster dat zij pas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal vernomen heeft dat documenten belangrijk zijn. Zij verklaart dat zij documenten *“gevraagd heeft, doch uiteraard afhankelijk is van wat zij krijgt”*.

Voorts stelt zij dat er nergens in de wet een termijn van vijf dagen voorkomt binnen dewelke documenten moeten worden voorgelegd en dat aldus het opleggen van dergelijke termijn niet kan; zij besluit dat de termijn van vijf dagen *“uiteraard niet realistisch is om dokumenten (sic) te laten overmaken vanuit Rusland”*.

De Raad merkt op dat verzoekster, haast vier maanden na haar verhoor op het Commissariaat-generaal op 27 oktober 2011, nagelaten heeft nog stukken neer te leggen, hoewel zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal toegezegd had dat zij ging navragen waar de documenten met betrekking tot, onder andere, de brand van haar huis, de activiteiten en het bestaan van haar broer, de convocaties, de klacht van haar oom en de lijst van gezochte personen waarop haar broer mogelijks stond, zich bevonden en dat zij die vervolgens zou overmaken aan het Commissariaat-generaal (zie het gehoorverslag van 27 oktober 2011, p. 20, 21 en 23) en zij tevens verklaarde haar binnenlands paspoort, dat in bezit was van haar oom, ook te zullen overmaken (zie het gehoorverslag, p. 6).

De afwezigheid van stukken keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Waar verzoekster ook wijst op *“een aantal elementaire regels”*, het hoorrecht en de rechten van verdediging, die volgens haar gelden voor het Commissariaat-generaal als quasi-jurisdictionele overheid en verwijst naar een arrest van de Raad van State en naar een arrest van het EHRM, benadrukt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn aldus niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet

(zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827); er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Verzoekster legt nog uit dat zij eerst ondergedoken leefde en nadien de vlucht nam, dat zij bij de overheid in haar land van herkomst zelf geen documenten kan aanvragen omdat precies de overheid haar vervolgt, dat het Vluchtelingenverdrag volgens haar *“een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt”*, dat familieleden zichzelf in moeilijkheden zullen brengen wanneer ze zich bevragen over dergelijke aangelegenheden en dat de documenten aangaande de activiteiten van haar broer verkregen moeten worden bij de overheid, wat zij niet mogelijk acht, of bij haar broer, wat volgens haar evenmin mogelijk is.

Deze blote beweringen kunnen het gebrek aan bewijs niet verhullen. Van een asielzoekster mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om de documenten ter staving van haar asielproblemen voor te leggen.

Verzoekster toont niet aan dat zij meerdere ernstige pogingen heeft ondernomen om aan bewijsstukken te raken.

Waar de commissaris-generaal verzoekster ten laste legt dat zij onaannemelijk vaag blijft over een aantal elementen die de kern van haar relaas raken, antwoordt zij dat zij *“gestresseerd was, nog aangedaan was door de gebeurtenissen”* en dat *“zij duidelijk niet begrepen had dienaangaande een initiatief (sic) te nemen”*. Zij wijst dienaangaande nog op de Tsjetsjeense cultuur en op het feit dat ook de mannelijke familieleden *“de zaak zullen afgedaan hebben als afgedaan”* wanneer de man werd vrijgelaten na de arrestaties van 2008.

Zij verklaart tevens dat zij niet weet waar haar broer is *“zodat ook thans verdere bevragingen eigenlijk niet kunnen”* en dat zij *“enkel weet dat haar broer een verloofde heeft, zonder evenwel deze te kennen”*, dat zij vooraf in de kwestie niet geïnteresseerd was en dat men *“niemand kan contacteren als men niet weet wie deze persoon is”*.

De Raad wijst er op dat van een asielzoekster mag worden verwacht dat zij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster de naam niet kent van de vriend van haar broer die vermoord werd tijdens de zuiveringsacties; betreffende de arrestatie van haar broer in 2008 weet verzoekster niet wat de advocaat juist deed, hoe hij de autoriteiten overtuigde van de onschuld van haar broer en tot wie deze advocaat zich juist richtte; aangaande de twee convocaties kon verzoekster niet zeggen bij wie zij en haar broer werden opgeroepen en stelt enkel dat het bij de ROVD was; bovendien verklaart verzoekster dat er niet vermeld stond in welke hoedanigheid ze werden opgeroepen, terwijl correcte en volledige vormelijke en inhoudelijke modaliteiten, zoals de hoedanigheid, de zaak waarin men wordt opgeroepen en bij wie men zich moet aanmelden, normaliter verwacht kunnen worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, namelijk de ROVD; verzoekster verklaarde ten slotte dat haar broer verloofd was, maar kent de vrouw in kwestie niet en heeft haar ook niet gecontacteerd.

De loutere beweringen van verzoekster in haar verzoekschrift, kunnen geenszins haar gebrekkige kennis verschonen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat de vage verklaringen en ook de nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse met betrekking tot haar asielproblemen, temeer gezien verzoekster nog steeds contact heeft met haar oom D. A.. In haar land.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters.

Verzoekster stelt aangaande de reisweg dat de bestreden beslissing *“op een aantal algemeenheden gebaseerd is en er te sterk vanuitgaat dat er geen gaten zijn in het systeem van de grensbewaking of dat er mits betaling geen gaten kunnen gecreërd (sic) worden”*. Zij laat gelden dat *“het juist het werk is van de passeur om mensen over te brengen”* en *“dat het hun professionele taak is om van de gaten in een systeem gebruik te maken of via betaling gaten in een systeem te creëren”*.

Deze beweringen tonen echter niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert foutief is of dat de commissaris-generaal er verkeerde conclusies heeft uit getrokken.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke

paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Verzoekster verklaarde echter gereisd te hebben enkel in bezit van haar reispaspoort, zonder visum, of gebruik van valse documenten; zij verklaarde niet te zijn gecontroleerd.

Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekster zonder enige vorm van controle de grens van de Schengen-zone, is overgestoken. De Raad stelt daarbij ook vast dat verzoekster niet wist via welke landen ze gereisd is of via welk land ze de Schengenzone is binnengekomen, noch van welke maatschappij de bus was waarin ze de grens overstak.

Aangezien de vluchtreis uit het land een uiterst precare onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van die vlucht, neemt de Raad de onwetendheid van verzoekster omtrent bepaalde elementen omtrent het traject en de organisatie van deze reis, niet aan. Van verzoekster kan immers verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde; haar onwetendheid omtrent de reisweg, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar reis en bij uitbreiding van haar relaas.

Verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift dat men tijdens een vlucht *“weinig vragen stelt en weinig interesse heeft in zake (sic) zoals met welke busmaatschappij men rijdt, hoe de chauffeur heeft (sic), waarover men juist rijdt welke grenzen men overschrijdt of waar men de Schengengrens overschrijdt”* en dat het besef dat men risico's heeft genomen *“ook pas achteraf opduikt of kan opduiken”*, bevestigen slechts haar gebrekkige kennis en interesse in de goede afloop.

Verzoeksters blote bewering *“dat trouwens passeurs niet de gewent (sic) hebben om zomaar gegevens prijs te geven zoals hun naam”* doet geen afbreuk aan de andere ongeloofwaardigheden, vaagheden, en onwetendheden aangaande haar reisweg.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State waaruit volgens haar blijkt *“dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn”* en dat er *“geen bewijs kan worden geleverd van de reis”*, benadrukt de Raad dat de door verzoekster geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft; elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, laat verzoekster gelden dat zelfs wanneer men de feiten als totaal ongeloofwaardig bestempelt, dit de toekenning van de subsidiaire bescherming niet belet en dat *“zelfs een risico tot vervolging zou kunnen volstaan”*.

Zij voert aan *“dat ook een beperkte dreiging een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade”* en *“dat er inderdaan (sic) nog steeds de mogelijkheid is dat zich het zwaar lijden zich echt voordoet (sic)”*. Volgens haar leiden termen als “meestal”, “minder frequent voorkomt”, sterk is afgenomen” niet tot het verdwijnen van het reëel karakter van de dreiging. Zij herhaalt tevens dat er volgens de Verenigde Naties geen ruimte is *“om aan te nemen dat iemand niet kan worden erkend omdat er geen gegronde wrede (sic) is, omdat er slechts 10 % kans is om te worden neergeschoten, gefolterd of anders vervolgd te worden”*.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, ongeacht de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, onderzocht heeft of verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal besloot dienaangaande dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van voormeld artikel.

Verzoeksters loutere beweringen tonen niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich aldus achter de weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus; er kan dan ook geen *“manifeste beoordelingsfout”* worden vastgesteld

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 27 oktober 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

3.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen behandelen zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE